

sket i det oprindelige Forslag i Henhold til et Ønske, eller, kan man gerne sige, en Fordring fra min Side, nemlig at man af § 1 har strøget Anvendelsen paa Haandværkere i Købstæderne, skulde have gjort det foreliggende Lovforslag til en Undtagelseslov eller en Klasselov, vil jeg dog hertil sige, at det fornaar jeg aldeles ikke at indse. Det oprindelige Forslag var en saa god Klasse- eller Undtagelseslov, som nogen Lov kan være. Formaalet med det oprindelige Forslag var aabenbart at hjælpe Smaakaarsfolk til at blive fri for Bygningsafgift, men ikke desmindre angik det jo udelukkende en vis Klasse Smaakaarsfolk, nemlig Haandværkere. Hvis dette Forslag var gaaet igennem, som det oprindeligt var redigeret, vilde Følgen deraf være bleven, at i Byerne vilde Haandværkerne være blevne fri for Bygningsafgift af deres Erhvervslokaler; medens derimod handlende, Fiskere og andre Smaakaarsfolk, som leve under lignende Vilkaar som de Haandværkere, her er Tale om, altsaa saadanne, som udøve deres Erhverv uden anden Medhjælp end Hustru og Børn, ville komme til at svare fri for Bygningsafgift af deres Erhvervslokaler. Jeg kan ikke se andet, end at det er Hip som Hap, Undtagelseslove ere begge Dele. Vi kunne overhovedet ikke komme frem ad denne Vej uden at vedtage en Undtagelseslov.

Det ærede Medlem for Aalborg Amts 3dje Valgkreds (J. H. Jensen) fremdrog et enkelt Tilfælde, hvor der svarede Bygningsafgift af et Forsamlingslokale, og han var misfornøjet med en Afgørelse, som Finansministeriet der havde truffet, og mente, at denne Afgørelse var stridende mod den Aand, hvori Loven af 14de April 1893 er vedtagen, og stridende mod den Mening, man havde haft med den i det højtærede Folketing, da man vedtog den. Det gør mig ondt, men jeg maa sige, at naar Administrationen skal bruge en Lov, kunne vi ikke tage Hensyn til, hvad der er Lovens Aand, naar denne Aand ikke har fundet sit Udtryk i Loven. Ikke heller ere vi i Stand til at tage Hensyn til, hvad der har været ærede Medlemmers Mening her i dette høje Ting, da de vedtog Loven, saa vist som Meningerne kunne være meget delte, og navnlig ogsaa delte mellem dette høje Ting og det høje Ting her oven over. Administrationen er altsaa ganske ude af Stand til at tage disse Hensyn, vi maa holde os til Lovens Ord, som de ere, og jeg fastholder aldeles bestemt, at efter Lovens Ord og efter en fornuftig Forstaaelse af disse er det en rigtig Afgørelse, der er

truffen af Finansministeriet i det af det ærede Medlem fremdragne Tilfælde.

Formanden: Efter dette Svar maa jeg betragte denne Sag som afsluttet under Forhandlingerne her.

N. J. Larsen: Naar den ærede Ordfører fremdeles benægter, at han har lovprist det foreliggende Lovforslag paa det oprindelige Forslags Bekostning, saa forbavser han mig kun yderligere. Jeg skal blot tillade mig at henlede ærede Medlemmers Opmærksomhed paa hans Udtalelser i Folketingstidenden, Sp. 3398. Der siger den ærede Ordfører følgende: „Vi søgte saa at arbejde paa Lovforslaget og faa noget ud af det, der var nogenlunde præsentabelt“ — det oprindelige Forslag var altsaa ikke præsentabelt — og han tilføjer: „og jeg tror, at jeg tør sige paa Udvalgets Vegne, at vi have faaet noget ud af Forslaget, som er langt betydeligere end det, der forelaa.“ Hvis ikke dette er at prale af sine store og gode Handlinger, saa ved jeg ikke, hvad Praleri er. I Henhold til den højtærede Formands Udtalelse giver jeg Afkald paa at komme ind paa den ny Diskussionsmaade, som den ærede Ordfører søgte at indlede ved at paaberaabe sig private Udtalelser; jeg tror, det er heldigst, at vi lade sligt ligge. (*Ordføreren:* Det tror jeg ogsaa!) Det ærede Medlem er ikke saa bekendt som troværdig Referent, navnlig ikke her i Folketinget, at jeg frygter for, at ærede Medlemmer ville betragte ham som Sandhedsvidne, naar der spørges om, hvad der offentlig er passeret her i Salen, og endnu mindre, naar der er Tale om, hvad der privat skal være sagt.

Formanden: Jeg maa dog advare det ærede Medlem mod at bruge saa nærgaaende Udtryk om et Medlem af Tinget, som nu er sket.

N. J. Larsen: Jeg bøjer mig for den højtærede Formand; jeg vilde gøre det, selv om jeg nok saa meget mente, han havde Uret. Den ærede Ordfører sagde, at det var meget sent, jeg opgav min Modstand mod Forslaget. Det er meget urigtigt sagt. Fra første Færd af har jeg ønsket denne Sag fremmet og gør det fremdeles. Men saaledes er det det ærede Medlems Maade at diskutere paa: han nægter glat væk bestemte Kendsgerninger. Hvad Betænkningen angaar, da har jeg, som sagt, maattet føre en ikke saa kortvarig Strid med den ærede Ordfører for